

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1-3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 1000—; pt. particulari Lei 600—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 400—. În străinătate Lei 1200—. Taxa pentru inserțiuni: de flecare cm. Lei 10—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Veliclu.**

SUMARUL: Petru Drăghici. — Stabilirea salarelor minimale la funcționarii din bănci. — Oameni celebri despre criza economică-politică mondială. — *Cronica:* Credite C. A. R. A. Deniturile industriale de petrol. Distribuția de opinii prin O. R. A. P. Către un nou regim de prețuri. — *Bilanț:* „Tânjăreana” în Țânțari, jud. Brașov.

Petru Drăghici

Consilier ministerial î. p., fost Primpretor în Săliște și Președinte al „Solidarității”

— Cu prilejul celei de a 85-a aniversare a nașterii sale —

În sânul cald și iubitor, — și în ne- mijlocita apropiere a celor mai apro- piași ai săi, două fete și un fiu: Domnișoara Profesoară Natalia Drăghici, Doamna Minerva, soția avocatului Dr. Ieronim Stoichiță, cunoscutul dârz luptător naționalist și fost deputat și Profesorul Petru Drăghici, junior, dela Școala Normală de băieți, de aici, trăiește în orașul nostru, retras de sgomoful vieții cotidiene, în plină vigoare a facultăților sale spirituale, Domnul *Petru Drăghici*, Consilier ministerial în pensiuie, fost ani îndelungași Primpretor în Săliște, iar ulterior, președinte al „Solidarității” în Sibiu.

La 26 Mai a. e. Domnul Drăghici împlinește rara vârstă de 85 ani, hărăzită pușinor mûritori, și încheie șase decenii de laborioasă activitate publică.

Generațiile mai tinere, îndeosebi, cele ce au urmat războiului mondial trecut, vor fi cunoscând, poate, mai pușin și numai din auzite numele acestui vrednic bărbat. Cu atât mai viu este însă păstrat numele Drăghici și activitatea lui, pușin egalată la noi, în amintirea generațiilor mai vechi și a contimporanilor săi, azi încă în viață, pentru că numele Petru Drăghici, se confundă cu însași noșunile: muncă, activitate sistematică, dârzenie, perseveranță, pentru urmărirea unui scop de interes obștesc; neodihnă — până la atingerea integrală al scopului urmărit sau și numai parțială dacă altfel nu au fost cu puțință realizarea.

Pentru generațiile tinere, postbelice, dela marea Unire înceace, mai ales, voiu

înceerca să schițez, în cele ce urmează, activitatea multilaterală și rodnică a lui Petru Drăghici, pentru a-le servi vieața acestui eminent bărbat al vechei noastre generații drept informație și exemplu de urmat. Iar contemporanilor și cunoscuților săi doare să le reîmprospătez, pentru un moment în memorie, rezultatele străduințelor sale neobosite în prodigioasa sa activitate de șase decenii.

Petru Drăghici a văzut lumina zilei la 26 Mai 1857 în Deva, județul Hunedoara, ca fiu a unei vechi și distinse familii de fruntași intelectuali. Tatăl său a fost Primprețor în Deva, tot Petru Drăghici, nume de botez păstrat în familie din moși-strămoși. Familia Drăghici este de origine din comuna Parroși din Țara Hațegului, nobilitată pentru jnuta sa vitejească în luptele cu Turcii, de Ioan Huniade, Voevodul Ardealului, ajuns apoi Guvernator al Ungariei (1446—1453). Numele comunei Parii-Roșii, după legendă, se trage din sângele curs și care a înroșit parii în vârful cărora au fost înfipte capetele Turcilor uciși.

Mama lui P. Drăghici, Ecaterina, se trăgea din familia „Moldovenilor“ comercianți în Deva, venită acolo din Moldova ca refugiați, din cauza unor persecuții de ordin politic, la sfârșitul secolului XVIII. Un frate mai în vârstă, Dr. în medicină Augustin, a decedat la anul 1915 ca medic oficial de plasă în Hunedoara. Mai trăiește azi sora sa D-na Minerva Dr. Brote, cunoscuta și reputata pianistă-virtuosă, cu important rol în vieața artistică și culturală a Ardealului și văduvă al fostului Director al băncii de asigurare „Transilvania“ din Sibiu și cunoscut economist, Dr. Aurel Brote, încetat din vieață la 1897.

Școala primară și primele clase de liceu le-a făcut Petru Drăghici în Sibiu, și a terminat școalele medii la Liceul rom.-cat. din Alba-Iulia la 1875. După terminarea studiilor sale la Academia de Drept, de pe vremuri, în Sibiu, a intrat în practică la Direcțiunea Financiară Regnicolară a Ardealului în Sibiu. Obținând ulterior și Licența în științele juridice și de stat a profesat, câțiva ani, advocatura în orașul nostru și în Deva. La 1889 a fost numit în serviciul Primăriei comunei urbane din Orăștie la postul de Proto notar, Consilier la Secția Tutelară și judecător de pace.

În vara anului 1892 a trecut ca Primprețor în plasa Miereurea, jud. Sibiu, ca urmaș a lui M. Branște decedat; iar la 1896 în funcția similară la plasa Săliște, unde a servit aproape un sfert de secol, când la 1919 a fost numit, de Consiliul Dirigent al Ardealului la importanta funcție de Consilier Ministerial la Resortul internelor și substituit al titularului de resort, Iuliu Maniu, funcție îndeplinită până la pensionarea sa. Ales în Județul Sibiu, în mai multe perioade Senator a activat în aceasta calitate 8 ani. Cariera publică și-a încheiat-o la anul 1932.

Petru Drăghici, a adus cu sine în vieața publică, încă din casa părințească, o solidă și demnă educație socială, națională și religioasă.

Prin râvna, voința și puterea sa de muncă, rară, precum și prin cunoștințele sale juridice, temeinice, în continuă amplificare, pe care le-a dovedit și a știut să le valorizeze de vreme și cu deplin succes în toate funcțiile și locurile ce i-au fost încredințate pe terenul administrației publice, Primprețorul Drăghici s'a impus încă de tânăr semenilor și superiorilor săi ca un element de elită și de viitor.

Iată cum îl caracterizează pe Drăghici, un contemporan și colaborator al său, care a avut ocazia să-l cunoască din tinerețe și în toate ipostazele laborioasei sale vieți și activități: *)

„Funcționar model sub toate raporturile, minte luminată, care știa totdeauna, ce era de făcut în toate cazurile și situațiile de multe ori delicate și grele, sub fosta stăpânire apusă, nu totdeauna binevoitoare și dreaptă față de Români și funcționarii Români. Bărbat de o hărnicie extraordinară, deobște recunoscută și apreciată, de o rară stăruință și perseveranță, în urmărirea scopurilor bune și folositoare, ce își propunea să realizeze. Nu cunoștea oboseala și nu se da în lături în fața greutăților multe și de tot felul ce i se opuneau. Și mai presus de toate de o cinste, corectitudine, absolut ireproșabilă, veritabil puritan“.

Calități ce și le-a păstrat — adaug eu — până la vârsta sa înaintată de azi

*) D-l Dir. școlar i. p. Dumitru Lăpădat din Săliște, cărui a îi datorese mare parte a informațiilor, ce urmează, asupra activității din Săliște a D-lui Drăghici, pentru cari amănunte îi mulțămese cordial.

și i s'au recunoscut totdeauna și de toți, cari l-au cunoscut, prieteni și adversari — deopotrivă.

Ori și pe unde a trecut cu serviciul său administrativ, Drăghici a lăsat urme neșterse și elogios apreciate despre activitatea sa mănoasă și binefăcătoare, ca Protonotar, Consilier de Secție Tutelară, Judecător de pace la Judecătoria din Orăștie, ca Primprefor la Miercurea Sibiului și Săliștea-Sibiului și în fine ca, Consilier Ministerial la Resortul Internelelor și substitut al Titularului de Resort la Sibiu.

A lăsat pretutindeni, cele mai bune amintiri și este și azi încă, după decenii, cunoscut și recunoscut cu elogi pentru activitatea sa oficială, conștiențioasă, pedantă, drept un bărbat integru, cu judecata practică, morală și cu atitudine națională românească ireproșabilă; iubitor al poporului, pe seama căruia s'a silit și a stăruit să se creeze numai lucruri și instituții folositoare.

Suspectat și spionat, nu odată — cu toată corectitatea sa arhicunoscută — asupra sentimentelor, părerilor și atitudinii sale, în deosebi în cursul fierberii și a evenimentelor dela 1914 încoace, până la intrarea în războiu a României, la 1916 și terminarea lui la 1918, Drăghici, a știut să aducă totdeauna în justă conglăsuire datorințele sale de funcționar, corect al statului ungar, cu glasul sângelui său, cu sentimentele și obligațiunile sale față de neamul său.

Realizările sale număroase, de interes general, reclamau, firește, uneori și jertfe particulare și obștești, pe care Primpreforul Drăghici le cerea în caz de lipsă cu toată energia. Dacă stăruințele și intențiile sale bune și folositoare n'au fost totdeauna înțelese, Drăghici știa să procedeze și cu autoritatea sa oficială, cu asprimea și chiar cu pedeapsa. Era de principiu că facerile de bine pentru popor, *trebuie* făcute uneori și în contra voinței lui, cu forța.

De corectitate exemplară, cu răbdare, sever dar drept și obiectiv în judecățile sale față de popor și subalternii săi, Drăghici se bucura și din acest motiv de mare autoritate, era respectat, dar și temut.

În cursul celor aproape trei decenii cât a funcționat în Săliște ca Primprefor, Drăghici a dat poporului din plasa sa o adevărată educație cetățenească, ridicând comuna și plasa sa la unele din cele mai bine conduse ale bine administrațului județ, la o plasă de model.

În același timp, prin continuă instruire, supraveghiere și control a reușit să-și creeze un corp select de funcționari în subordinele sale.

A înșira la acest loc și cu această ocaziune, toate realizările datorite inițiativei directe ale Primpreforului Drăghici, sau a celor datorate îndemnului, concursului și sprijinului său, este cu neputință. Mă voi mărgini a înșira numai pe cele mai principale din ele: construirea și îmbunătățirea căilor de comunicație, în comunele și plasa sa, chiar și spre munți, pentru o mai ușoară exploatare a pădurilor; construirea edificiilor judecătorești și Cărilor Funduare din Săliște, trecute ulterior în proprietatea Cassei de păstrare din Săliște, în care aceasta și-a instalat mai târziu și birourile sale; fabrica pentru valorizarea laptei, ghețar, măcelărie, magazin pentru rechizitele pompierilor; frumosul edificiu al reședinței protopopesci; mărirea prin nouă construcții al impunătorului edificiu școlar și îmbunătățirea salarelor învățătoresci, frumosul edificiu al Casei Naționale, apoi înființarea Reuniunii de cântări din localitate, a Reuniunii de înfrumusețare a comunei, a Soc. de înmormântare și a societății „Binefacerea“, numită apoi „Cârja bătrânelor“; aducerea la Săliște a porcilor de prăsilă soiul englezesc, pentru îmbunătățirea rasei porcilor, cuptorul sistematic pentru uscarea prunelor și a altor fructe și legume, toate acestea în Săliște. Apoi în Aciliu, pepiniera de viță de vie; în Sibiul industria de casă pentru împletirea de coșuri de nuiele; atelierul de construit unelte economice: greble, furci, juguri etc. în Gurarâului și altele. Asemenea a colaborat Primpreforul Drăghici la înființarea Cassei de păstrare din Miercurea, și la construirea edificiului școlar din această comună și a casei cu etaj din piață.

Toate aceste importante și de folos obștești înfăptuiri, și altele de reală și

nefrecătoare valoare, sunt strâns legate de numele și activitatea Primpretorului Drăghici. Ele i-au vecinicit amintirea și numele între Sălișteni și în analele comunei și plasei Săliște. Pot fi însă mândri și satisfăcuți pentru crearea lor și ceilalți factori de conducere intelectuali ai Săliștei și ale comunelor, pentru înțelegătorul și neprecupețitul lor concurs, dat la timpul său omului de inițiativă, de acțiune și al realizărilor, pe care au avut norocul să-l aibă în mijlocul lor, în persoana Primpretorului Drăghici.

Cred că merită a fi arătat la acest loc, și frumosul plan de activitate pentru Casa de Păstrare din Săliște, elaborat și expus de Primpretorul Drăghici pentru și în adunarea generală comemorativă a 25 ani de existență al numitului Institut, ținută în Săliște la 1 Mai 1909.

Iată-l în întregime:

I.

În scopul promovării salubrității publice și a igienei vom executa, pe lângă investirea capitalului adunat pentru un spital public, construirea unui stabiliment de băi și din mijloacele destinate pentru scopuri filantropice, vom înlesni copiilor de școală și oamenilor cu mai puțină dare de mână din acest ținut, folosirea băilor cu prețuri reduse.

Acest stabiliment suntem aplicați a-l preda societății contemplate pentru construirea unui stabiliment de băi și de lumină electrică, pe lângă restituirea capitalului investit, pentru cazul că se va putea realiza planul, cu introducerea luminei electrice în comună.

II.

Pentru de a cruța pe oamenii noștri de multele neajunsuri provenite din lipsa unei îndrumări binevoitoare și cu pricepere în micile lor daraveri, cari însă demulțori au și urmări funeste, intenționăm a pune la cale, cu binevoitorul sprijin al intelectualilor noștri, un birou de îndrumare, unde aceia, cari au lipsă de un sfat obiectiv, vor putea primi, la un anumit timp, informațiunile și îndrumările necesare, în mod gratuit.

III.

Vom da mână de ajutor, ca societățile noastre, cari urmăresc un scop cultural, social ori filantropic, să-și poată institui, pentru prevederea afacerilor lor, un organ administrativ și executiv, și vom conlucra la acuirea unui loc potrivit, și la zidirea unei case a societăților, îngrijindu-ne de finanțarea cheltuielilor în modul cel mai favorabil pentru societăți.

IV.

Pentru de a da o dezvoltare mai extinsă industriei de casă și în modul acesta de a deschide pe seama populațiunii de aci un izvor nou de câștig, cu scopul de a-i îmbunătăți mijloacele de trai, vom pune la dispoziție pentru întocmirea unui atelier de industrie de casă și procurarea mașinăriilor, capitalul de lipsă ca împrumut fără interese, iar din cota disponibilă a fondului de binefaceri vom contribui pentru prevederea instrucțiunii cu ajutoare, pe cari le vom lichida acelei persoane juridice sau fizice, cari ar lua asupra sa înființarea și conducerea atelierului sau școlii de industrie de casă.

V.

Vom îngriji ca în legătură cu grădina de altoi existentă să se întocmească o economie fărănească de model, care să servească ca o școală practică pentru populațiunea din acest ținut, și spre scopul acesta destinăm cota, — care s'a întrebuițat până acum pentru grădina de altoi, ajunsă de prezent în stare de a se putea susține din celelalte mijloace disponibile, — ca subvențiune pentru economia fărănească de model și vom pune la dispoziția conducătorului acestei economii capitalul necesar acestei investițiuni, ca împrumut fără interese din fondul de binefaceri și vom niza ca, în legătură cu această economie, să se înființeze o școală, pentru economia casnică și o masă pentru prevederea ucenicilor dela meserii cu prânz.

VI.

Pentru promovarea economiei de vite suntem aplicați a acorda împrumuturi acelor economi, cari voiesc a-și procura

vite de prăsilă cu intervenția Statului, solvind Statul pentru astfel de împrumuturi în decurs de 5 ani, jumătate din suma intereselor.

De asemenea primim asupra noastră finanțarea cheltuielilor pentru construirea de adăposturi „șopruri“ și de adăpători de pășune pe seama comunelor, cari au pășune la munte, îngrijindu-ne noi de planurile, preliminare de spese și de părerea experților, pe cheltuielile reuniunii.

Evenimentele anilor următori: pregătirile de războiu, presimțite și așteptate, intrarea în acțiune a României, ocuparea și anexarea — alipirea Ardealului — la vechiul regat etc., etc., au zădărnicit realizarea acestui vast și frumos program de acțiune, conceput de Primpreședintele Drăghici. Realizarea lui s'a amânat pe zilele mai bune, ce sperăm că nu vor întârzia să sosească.

*

O febrilă și obositoare activitate a desfășurat, Consilierul ministerial, acum în pensie, Petru Drăghici, în calitate de Președinte al asociației băncilor noastre ardelen „Solidaritatea“ la care a fost chemat după mutarea Consiliului dirigent la Cluj. A ostentat, ca nimeni altul, pentru refacerea, salvarea Cassei de păstrare, Săliște, ajunsă în dificultăți de plată, jertfă a epidemiei de fondări noi, industriale și comerciale românești, fără a și dispune de oameni cu pregătirile necesare; curentului, ce băntuia la noi în primii ani de după Unire, și căruia nu a avut puțin și puterea să reziste nici cei ce rămăseseră la conducerea Cassei de păstrare — după ce Drăghici părăsise Săliștea.

Obligațiuni directe pentru situația precară în care a ajuns și se sbătea Cassa de păstrare din Săliște, odinioară atât de înfloritoare și cu trecut frumos, Consilierul Petru Drăghici nu avea. Nu era membru în Consiliul de administrație ori censor. Se simțea însă legat sufletește de această instituție pentru trecutul ei și prin legăturile sale de colaborare din trecut, dar îl imboldea să-i vină, după puțin în ajutor, în deosebi în interesul celor mulți din popor, marelui masă, cari își încredințaseră băncii, cu toată încre-

derea economiile lor și cari erau acum în primejdie să sufere pierderi simțitoare.

Nu voi uita niciodată admirația ce-mi stârnea mie și tătura, cari au avut cunoștință de marea misiune la care s'a angajat Președintele „Solidarității“ și pentru zelul său, stăruințele, sforțările, intervențiile sale necurmate în București, la locurile în cădere: Guvern, Banca Națională a României și la alți factori hotărâtori, spre a obține fonduri pentru ameliorarea situației și salvarea Cassei de Păstrare. Și făcea Președintele „Solidarității“, toate aceste intervenții și călătorii, obositoare, istovitoare de nervi și costisitoare, la vârsta sa înaintată de peste 75 de ani, — trebuie să o relev în special — cu totul desinteresat. Diurna de călătorie reglementară normală, la „Solidaritatea“ pentru călătoriile oficiale, cu care l-am îmbiat odată, în calitate mea de Vicepreședinte al „Solidarității“, a fost net refuzată, cu motivarea: „Mulțămesc, nu reflectez. Eu am ca Senator (era Senator de Sibiu, atunci) bilet de liber parcurs pe C. F. R. și diurnele mele de Senator; iar pretențiile mele sunt modeste“. Rar caz în zilele noastre!

Că toate ostenele, intervențiile și stăruințele insistente ale fostului Președinte al „Solidarității“ nu au dat încă rezultatul așteptat (ceea ce s'a obținut fiind insuficient) și Cassa de păstrare din Săliște continuă a se sbate și azi în starea sa precară, nesigură de ani de zile, când ajutată suficient și reorganizată la timp, ar fi putut aduce servicii reale unui colț de țară cu populație curată românească, harnică, muncitoare și vrednică de ajutor — nu este vina zelosului și neobositului ocrotitor al băncii numite.

S'a ales acesta numai cu recunoștința tuturor oamenilor de bine și cu conștiința sa împăcată de a fi făcut pentru Cassa de păstrare, tot, ce omenește, se putea face.

Pe vremuri mijloacele disponibile pentru scopuri de asanări s'au epuizat și risipit cu largheț și cu o ușurătate punibilă pentru uriașele portofolii putrede a număratoase întreprinderi și persoane particulare străine de neam și țară, semite și jidovite! Să sperăm că repararea cuvenită a acestor grave și neiertate gre-

șeli nu va mai întârzia mult și pentru „Cassa de păstrare“.

Ca substitut al titularului Resortului de Interne al Consiliului Dirigent, Iuliu Maniu, ca real Șef suprem al întregului aparat administrativ, și veritabil Ministru de Interne al Ardealului, de pe acele vremuri, Consilierul Drăghici, cu noroc ales, s'a dovedit omul cel mai indicat pentru aceasta înaltă și cardinală funcție. Cu competența sa notorică, zelul său, ineputabilă sa putere de muncă și cu energia sa finerească caracteristică, ce și-a păstrat până azi, Drăghici, a organizat, în timp relativ scurt, întreg serviciul administrativ al Ardealului, desorganizat în parte prin schimbările aduse de alipirea la vechiul Regat. A umplut golurile lăsate de marea masă de funcționari străini de neamul nostru plecați, și a putut pune pe toată linia în plină funcțiune întreaga administrație a Ardealului. Aceasta spre mulțămirea generală și a superiorilor săi. Și-a câștigat și adăus un nou și binemeritat titlu și la recunoștința întregii noi provincii alipite.

Este natural că la serviciile, concursul și luminile unui bărbat de notorie valoare și autoritate a Consilierului ministerial Drăghici, să apeleze și lumea neoficială, diferitele noastre societăți culturale, sociale, bisericesti și economice ale noastre, întrucât îi îngăduia numelui acceptarea acestor fel de funcții, calitatea oficială, până a fost în activitate ca funcționar de stat. Iar după trecerea sa la pensie și depunerea încetușătoare haine a oficialității, Drăghici să treacă și în arena politică, ales fiind Senator de Sibiu.

Astfel îl găsim pe Drăghici activând intens în Comitetele de conducere a diferitelor noastre corporații: bisericesti, culturale și de binefacere din Săliște și din centru, apoi membru în Direcțiune la „Cassa de Păstrare“, Mercurea; la aceasta din urmă figurând și ca fondator.

Câțiva ani a funcționat Consilierul ministerial Drăghici și la Banca „Albina“ din Sibiu, și, încă dela fondare și la

„Prima Ardeleana de asigurări“ din Cluj, ca valoros membru al Consiliului de Administrație, unde a abordat, nu odată, chestiuni importante, pentru bunul mers al acestor instituții. A renunțat apoi ulterior, la funcțiile dela „Albina“ și „Prima Ardeleana“, în urma modificării Legii bancare și a reducerii numărului membrilor Consiliilor de administrație la bănci. N'a încetat însă să se intereseze, să promoveze și mai departe și până azi, interesele acestor instituții prin diferite sugestii bine studiate și clar formulate, prezentate în scris.

Nu voi uita să încrestez aici și faptul, că Drăghici a fost și un cald sprijinitor și valoros colaborator al acestei reviste.

Așa ni se înfățișează Consilierul Drăghici în lumina actelor și realizărilor sale multiple, pe toate terenele sale de muncă, cultivate în viața sa întreagă cu o intensitate și cu zel, puțin egalate — suficiente și pentru umplerea a două vieți trăite de un om — și cu succese, cum numai puținor muritori le este dat să poată înscrie la activul vieții lor.

Prin toate aceste fapte și înfăptuiri, Consilierul Drăghici și-a ridicat însuși înaltul pedestal de prestigiu, de stimă și apreciere generală, de care se bucură azi și și-a creat, un deplin merit și netrecător titlu la recunoștința obștească.

Cu expunerile și aprecierile noastre sumare, nepretențioase și, poate incomplete, de mai sus, voim să prezentăm și noi, cei dela această revistă, cu prilejul aniversării de acum, un modest omagiu venerabilului Consilier Drăghici și fost președinte la „Solidaritatea“ noastră; fericitului depozitar a unei atât de formidabile și rar întâlnite energii umane, al căruia elixir de viață, idol, pare, a fi fost totdeauna: munca și iarăși binecuvântata, înviorătoare de viață, sfânta muncă, necurmată, în interes și folos obștesc.

Să ne trăiești Domnule Consilier Drăghici, încă mulți ani, păstrându-ți nealterată seninătatea și vioiciunea de acum!

Sibiu, Mai 1942.

CONSTANTIN POPP
Dir. î. p. al Băncii „Albina“

Stabilirea salarelor minimale la funcționarii din bănci.

În studiul Economiei Politice este destul de cunoscută teoria pesimistă — legea de aramă — a lui Lassale, referitor la stabilirea salarelor și conform căreia „salariile oscilează totdeauna în jurul minimumului de existență“.

Această teorie are la bază legea cererii și a ofertei și a fost formulată pentru împrejurările inerente timpului liberului schimb.

Sub regimul actual al economiei dirijate — regim accentuat și de vremurile anormale de război, — pentru salariile din diferitele compartimente ale vieții economice se fixează anumite limite de către autoritățile de Stat încredințate cu aceasta.

În comunicatele pe care le dau aceste autorități când stabilesc anumite salarii nu se menționează aproape niciodată „legile“ sau „considerentele“, care au stat la baza fixării limitelor hotărâte.

Așa aflăm în ziarul „Argus“ din 2 Mai a. e. deciziunea dată de Comisiunea Superoară de Arbitraj, care fixează următoarele salarii minime pentru funcționarii particulari ai băncilor din București:

„Pentru toți funcționarii plătiți cu mai mult de 18.000 — Lei lunar se mențin ca salarii minime salariile ce primesc actualmente.

Pentru cei plătiți cu mai mult de 16.000 — Lei lunar și până la 18.000 — Lei se acordă un spor de 5 la sută la salariile ce primeau la 1 Aprilie 1941.

Pentru cei plătiți cu mai mult de 14.000 — Lei lunar și până la 16.000 — Lei se acordă un spor de 10 la sută.

Pentru cei plătiți cu mai mult de 12.000 — Lei și până la 14.000 — Lei lunar se acordă un spor de 15 la sută.

Pentru cei plătiți cu mai mult de 10.000 — Lei și până la 12.000 — Lei se acordă un spor de 20 la sută.

Pentru funcționarii plătiți până la 10.000 — Lei inclusiv se acordă un spor de 30 la sută.

Calculul se va face asupra salariilor brute plătite la 1 Aprilie 1941 și rezultatul urmează a fi considerat ca salarii minime, în sensul că se mențin salariile plătite actualmente, chiar dacă aceste salarii întrec cele ce ar rezulta din sporurile acordate prin prezenta deciziune.

Acordă tuturor funcționarilor care au copii minori, pentru fiecare copil câte o alocație de Lei 500 —, menținând ajutoarele de familie care

se acordă actualmente, chiar dacă ele sunt superioare alocațiilor acordate prin prezenta deciziune.

Prezenta deciziune intră în vigoare la 1 August 1941.

Dată și pronunțată în ședință publică la 9 Aprilie 1942“.

Conform uzului general amintit mai sus, nici în acest comunicat nu se amintește nimic de principii după care s'a călăuzit Comisiunea Superoară de Arbitraj, care în ședința din 9 Aprilie 1942 stabilește retroactiv pe data de 1 August 1941, pentru salariile băncilor particulare din capitală, anumite limite minime raportate la data de 1 Aprilie 1941.

Dacă nu găsim nicio lămurire în comunicatul de mai sus, să căutăm a citi pe între rândurile acestuia, principiile care au condus comisiunea amintită la alegerea acelor criterii, prin care se intenționează stabilirea unei mai juste remunerații a muncii funcționarilor de bancă, în împrejurările grele ale zilelor de azi.

Ca punct de orientare pentru salariile actuale, comisiunea alege data de 1 Aprilie 1941.

Nu prea înțelegem importanța ce i s'a acordat acestei date, căci de obicei la alegerea unui punct de reper pentru stabilirea unor norme cu caracter general, se face uz de regulă de o dată cu caracter mediu care a persistat un timp mai îndelungat și îndeosebi pe care o găsim în vremuri obișnuite normale, cum ar fi de exemplu nivelul prețurilor și salariile plătite în anul 1938 — ca să cităm data cea mai apropiată, când încă războiul nu începuse să desechilibreze mersul normal al vieții economice. Apoi și la data de 1 Aprilie 1941 exista deja un dezechilibru destul de accentuat între nivelul prețurilor și al salariilor.

Dar chiar orientându-ne după data de 1 Aprilie 1941, vedem că urcările de salarii, care ating maximum 30 la sută pentru salariile sub 10.000 — Lei lunar, nu păstrează cătuși de puțin același proporție cu indexul de scumpete al articolelor de primă necesitate. Astfel îmbrăcămintea și încălțămîntea s'au scumpit în general cu peste 100% față de 1 Aprilie 1941, alimentele de consum zilnic (pâinea, laptele, ouăle, carnea, etc.), cu 70—100%, lemnele cu peste 100%, ca să nu mai vorbim de alte articole care au înregistrat urcări și mai simțitoare în decurs de un an.

Sporul de 30 la sută acordat salariilor sub 10.000 — Lei lunar are o scădere foarte pronunțată, încât la salariile de 16.000 — Lei se reduce la 10 la sută, iar la salariile peste 18.000 — Lei lunar nu se mai prevede nicio majorare a salariului față de 1 Aprilie 1941.

Oare funcționarul cu 18—20 mii lei salar lunar, care are de obicei și familie cu 2—3 copii, cum va putea face față urcării continue a prețurilor, când salariul lui este condamnat să staționeze la același sumă?

Un exemplu, două, din greutățile zilnice ale fiecăruia vor fi suficiente să ne arate neechitatea limitelor susamintite.

Un costum de haine bărbătești costă azi circa 20—25 mii lei. Deci chiar un salar din limita superioară luată în discuție de comisia amintită nu este astăzi suficient, când în vremurile normale dintr'un salar modest de 5—6 mii lei lunar îți puteai plăti un costum de haine și-ți mai și rămânea ceva.

Dar să presupunem că de bine, de rău, haine mai are fiecare ceva rezervă din anul trecut, însă un alt articol de care nu ne putem dispensa — lemnele — reprezintă astăzi o problemă aproape de nerezolvat pentru modestul buget lunar al funcționarului. Pentru un vagon de lemne — cantitate strict necesară unei familii în decursul unui an — trebuie să se sacrifice salariul brut pe două-trei luni.

În astfel de împrejurări este evident, că prin deciziunea din 9 Aprilie 1942 Comisiunea Superioară de Arbitraj n'a rezolvat cătuși de puțin problema salariilor funcționarilor băncilor particulare.

Dacă după teoriile clasice ale Economiei Politice salariul oscilează în jurul minimumului de existență, apoi în timpurile actuale ar fi o echitate absolut necesară ca salariile să oscileze în jurul indicelui de scumpire al vieții.

Probabil că starea actuală de război, care pretinde sacrificii din partea tuturor, să justifice într-o câțiva lipsa unei proporții echitabile între nivelul de scumpire al vieții și între salare. Dar o normă judicioasă emanată de la forurile competente ar trasa astăzi un drum bun de urmat pentru bănci și ar rezolva o problemă vitală pentru angajații acestora.

De sigur că inițiativa bine intenționată a conducătorilor băncilor noastre a căutat la orice ocazie să amelioreze situația materială a funcționarilor. Însă în împrejurările actuale, compartimentul economic al vieții bancare prezintă un aspect deosebit de celelalte două ramuri economice — industria și comerțul — cu care activează în strânsă interdependență.

Pe când astăzi în industrie și mai ales în comerț câștigurile nu au aproape niciun plafon real și ating procente neașteptat de mari, în activitatea bancară vremurile nestigure de război aduc stagnare în operațiuni și scădere în beneficii. Ori fără o posibilitate de majorare a veni-

turilor, cu toată bunăvoința băncilor particulare, nu se poate asigura angajaților salare corespunzătoare nivelului prețurilor mereu în urcare.

Ar fi deci strict necesară o îmbunătățire a rigurilor legale care îngreșesc veniturile băncilor particulare. Și pentru a indica numai una din măsurile cele mai adecuate și echitabile vremurilor de azi, pe care ar putea-o lua forurile competente, menționăm: ridicarea plafonului dobânzii convenționale cel puțin la împrumuturile cu caracter comercial și industrial, unde beneficiarii creditelor acordate de bănci, realizează — după cum am amintit — beneficii cu mult mai mari decât în timpurile normale când s'a introdus actualul plafon.

În actuala stare de economie dirijată stau la dispoziția autorităților de Stat o mulțime de mijloace pentru a stabili o echitate cât mai completă în toate ramurile vieții sociale. Se cere doar: o cunoaștere cât mai bună a realităților actuale și puțină bunăvoință obiectivă.

Un funcționar de bancă

Oameni celebri despre criza economică-politică mondială.

De Dr. H. P. P.

(Urmare).

Dr. Schacht, ca Guvernator al „Băncii Reichului“ și ministru ad interim al economiei naționale, a ținut o conferință, în Dec. 1936, la sărbătorirea centenarului „Asoc. de geografie și statistică“ din Frankfurt pe Main, spunând între altele: „Trebuie să ne exprimăm din nou surprinderea că o mare parte din celelalte țări ne consideră de cele mai multe ori ca un stat cu care nu se poate negocia, un stat care trebuie lăsat la o parte din toate tranșacțiunile internaționale. Persoanele cu aceste convingeri nu și-au dat însă niciodată silința să vadă de unde vine această atitudine care le pare atât de ciudată la Germania.

Motivul atitudinii spirituale adoptate de Germania este simplu: suntem o țară care are prea multă populație pe un teritoriu prea redus și acest fapt ne apasă ca un vis rău.

Un diplomat străin cu care vorbeam de acest lucru mi-a dat statul umanitar: „Atunci poporul german să-și reducă natalitatea!“ Acest punct de vedere, pe care l-am mai întâlnit în cercurile anglo-saxone, contrazice, după părerea mea, principiile fundamentale ale ordinii lumii, așa cum le-a fixat Dumnezeu. Eu consider ca o crimă limitarea voită a creșterii populației, ca o crimă contra naturii și contra lui Dum-

nezeu, atâta vreme cât pământul are suficiente posibilități pentru cei ce îl locuiesc. Realitatea este că nu posibilitățile de hrană s'au împuținat, ci că utilizarea acestor posibilități este împiedecată prin raporturile politice de proprietate.

Încercarea de a se scădea populația unei mari națiuni prin continue presiuni externe produce întâi lipsuri și turburări sociale și apoi nu se poate să nu se ajungă la o explozie oarecare.

Acei oameni de stat străini cari caută să încadreze problema europeană în formula „de o parte democrația, de cealaltă fascism”, trec cu vederea problema fundamentală, aceea a păcii în Europa, care, ca și cea de altfel a păcii mondiale, depinde de faptul dacă masele înghesuite din Europa Centrală obțin sau nu posibilitatea de a exista.

Dacă în examinarea raportului dintre numărul populației și suprafața teritoriului locuit de ea, luăm ca bază numărul locuitorilor între 15 și 65 de ani cari sunt în stare să muncească, atunci lipsa de spațiu a Germaniei iese și mai mult în evidență. Astfel în 1931 în Franța și în Polonia existau 50 de locuitori pe km. patrat, pe când în Germania erau 97.

Dacă Reichul ar mai avea și astăzi granițele sale dinainte de războiu, atunci hrana populației nu numai că ar fi asigurată, dar am dispune și de un excedent de cereale și de cartofi, am avea furajul necesar și n'am mai duce lipsa cea mare de acum de ouă și de grăsimi.

N'am făcut aceste considerații, privitoare la ținuturile deslipite de Germania pentru a deduce de aici necesitatea unei revanșe prin războiu. Realitatea arată însă că despăgubirile de războiu impuse Germaniei au lovit într'un punct care face în mod necesar din Germania un element revoluționar în Europa DACĂ nu se găsește o soluție pe altă cale.

Materiile prime necesare industriei, cari se găsesc pe teritoriul german, nu sunt suficiente decât în ce privește cărbunile, potasiul și azotul. Ne lipsesc, parțial și total, fierul și aproape toate celelalte materiale, petrolul, fosfații, lâna, pielea și lemnul, cauciucul și bumbacul.

Astăzi nu mai avem colonii, așa că nu mai putem să ne procurăm direct aceste materii prime.

D-l Amery, fost subsecretar de stat al Dominioanelor britanice, ocupându-se acum câtva timp de cererea Germaniei de a i se înapoia coloniile, afirmă că o asemenea retrocedare n'ar fi de niciun folos Germaniei, deoarece înainte de războiu aceste colonii aduceau Germaniei în fiecare an un deficit de șase milioane lire sterline.

Nu vreau să afirm că o retrocedare a coloniilor germane ar satisface dintr'odată toate nevoile sale de materii prime. Expertul englez nu ține însă seama de următoarele fapte. Germania posedă înainte de răz-

boiu, în afara coloniilor sale, diferite concesiuni în străinătate, în valoare de aproape 30 miliarde mărci aur, piața mondială era liberă și emigrarea nu era împiedecată. Atunci Germania putea să cumpere materii prime pe piața mondială și nu era silită să exploateze la maximum coloniile și concesiunile sale, nici să îndrepte populația sa supranumerară spre aceste teritorii. Dacă am avea astăzi aceste colonii atunci am întreprinde o exploatare a lor pe o scară întinsă cu muncă și capital german și am aduce de acolo mult mai multe alimente și materii prime.

Redistribuirea teritoriilor coloniale este singura soluție posibilă pentru actualele greutăți.

* * *

Ritter (cav.) von Epp, (1932), conducătorul „Uniunii coloniale a Reichului”, în Berlin: „Coloniile ar putea da la sute de mii noi locuri de locuit și de muncă și sute de mii ar putea trăi prin ei în Germania”.

* * *

Jean Terrel în Rennes (1924) la „Săptămâna Socială (cat.) a Franței”, despre „desechilibrul actual al economiei agricole și despre economia industrială în Franța și într'alte țări” — problema pământului: „Putem afirma fără de teamă de a ne înșela că marea războiu a avut ca una din cauzele principale industrializarea prea rapidă a Germaniei”.

* * *

Dr. Schacht, în vorbirea sa, ținută la 7. XII. 1935, în München, despre „Germania și economia mondială” (invitat de „Uniunea prietenilor școlii sup. tehnice”):

„Economia mondială a fost înființată mai 'nainte în mod intens de comercianții privați. Oamenii politici le-au lăsat mâna liberă, în cadrele intereselor de stat sănătoase, dacă nu chiar, mai pe urmă, chiar și peste aceste interese de stat. Astăzi este tocmai contrarul. Politica deține nu numai primatul, ci chiar cam multișor dictatura. Acesta este un avantaj, dacă guvernele au o înțelegere pentru conexiunile economice, și o nenorocire, dacă o astfel de înțelegere lipsește. Dela Versailles încoace a lipsit cu totul această înțelegere și economia mondială a suferit naufragiu din cauza aceasta.

M'aș face un optimist sută la sută în privința opiniei mele despre dezvoltarea mai departe a economiei mondiale, dacă ași ști că bărbaiții politici ar fi învățat să raționeze ca economiști în decursul crizei mondiale.

Conced că se află și aici persoane cari te umple de speranță, mi-e teamă însă că guvernele multor state, în economia mondială viitoare care se află,

poate, pe cale de a se naște, sunt animate de tendința de a-și procura dela început *favoruri speciale*, mai cu seamă în domeniul parității valutare. Nu există însă astfel de favoruri speciale. *Economia mondială funcționează între participanți cu drepturi egale sau nu funcționează de loc*. („Der Zeitspiegel, 20. XII. 1935).

* * *

Schacht, în Paris (1936), într'un interviu, în care ziaristul l-a întrebat de ce nu intră în pactul franco-sovietic: „Schacht să fi răspuns, că Germania are *prea multe mașini și prea mulți șomeri*. Dacă nu vreau ca mașinile să fie folosite spre producția de războiu și șomerii ca soldați — trebuie să li se deschidă piețele de comerț”.

* * *

Prof. Dr. Friedr. Burgdorfer (München) constată, în 1941: Statele Unite ale Americii de Nord au 16 locuitori pe 1 km²; *Australia 1 loc. pe 1 km²*; *Europa* cc. 50 loc. pe 1 km²; *Germania 140 loc. pe 1 km²*.

* * *

„**Les garanties de sécurité**” publicația guvernului francez din 1924, se află mai întâi nota Mareșalului Foch din 10 Ian. 1915 și apoi *memorandul* guvernului francez din 25 Febr. 1919. Liniile cardinale sunt acestea: 1. Rinul trebuie să formeze granița Germaniei, 2. Podurile Rinului trebuie să fie ocupate de trupe interaliatate. 3. În urma măsurilor luate să nu se dea puțința nici unei puteri de a anexa teritoriul. Va să zică se *propunea, să se dismembreze de Germania 11 milioane de Germani*.

În 31 Martie 1919 scria mareșalul Foch căpeteniilor de stat adunate în Paris: „Le Rhin reste donc aujourd' hui la barière indispensable au salut des peuples de l'Europe occidentale et, par là, de la civilisation”. (Rinul rămâne deci, astăzi bariera indispensabilă pentru mântuirea — popoarelor Europei occidentale și printr'asta, a civilizației). După teza aceasta sunt, deci, Germanii *dușmanii culturii* și prietenii ai civilizației se află numai între popoarele estice.

* * *

Viscount Rothermere, fratele mai mic al Lordului Northcliffe, în „*The Saturday Review*” (3 VIII. 1935) *Londra*: „E un noroc că noul nostru ministru de externe, Sir Samuel Hoare nutrește principii clare și cuminți în privința Absenției.

„*Concedem necesitatea unei expansiuni italiene*”, a spus într'o vorbire țintă deunăzi în Camera Comunelor. Aceasta este singura ținută rațională pe pe care o poate lua țara noastră. Recunoașterea drep-

tului de expansiune în cazul atât al Germaniei și al Japoniei, cât și al Italiei, ar trebui să fie piatra de încercare a politicii externe britanice. Dacă am vrea să avem față de *dorința naturală după sporirea de teritoriu* din partea unor popoare viguroase, ca acelea ale Germanilor, Italianilor și Japonezilor, ținuta unor posesori cari nu doresc sporul acesta ar duce aceasta, la urma-urmei, la un nou războiu mondial”.

* * *

Mussolini: „Pregătisem o prudentă formulă de acceptare a planului (britanic-francez) ca bază de negocieri. Consiliul de miniștri italian, care ar fi fost chemat să aprobe această formulă, era în ședință când ne-a sosit știrea că d-voastră la Londra, cari în Septembrie trecut ați adresat lui *Sir Samuel Hoare laude atât de mari, l-ați demis cu rușine* din funcțiunile sale la 19 Dec”. (Interviul cu „Observer” — v. „Univ.” 15. II. 1936).

* * *

Hitler, ziaristei franceze **Titayna**, în 1936: „În ceea ce privește modalitățile de găsit ca să se stabilească această pace, vor fi ușoare dacă fiecare pune un *sentiment uman de pricepere și de inteligență*. Suntem în Germania 68 milioane de locuitori, *68 mil. de ființe cari cer să mănânce, să se îmbrace, să locuiască, să trăiască*. Nici un tratat de pe lume nu poate schimba aceasta: *Copilul care se naște plânge ca să aibă lapte, are dreptul la lapte* — un șef de stat trebuie să ofere poporului său aceea de ce acesta are nevoie”. („Paris-soir”, 22. I. 1936).

* * *

Alfred Rosenberg în vol. „Blut und Ehre” (Sânge și onoare): „Privind problema obiectiv de tot, ne aflăm într'o situație că *orice slăbire a Germaniei actuale însemnează o întărire a comunismului mondial*, că o *prăbușire* a Europei Centrale însemnează o prăbușire a întregii piețe de desfacere a mărfurilor pentru celelalte națiuni, concomitent cu apariția unei amenințări politice în fermentație, care ar putea, de fapt, să zdrobească *cultura multimilenară a Apusului*. Revoluția germană este conștie de aceea că nu vrea să se ducă în îndeplinire zdrobirea aceasta sălbatecă, ci să *clădească* un nou Reich — după delăturarea tuturor materiilor veninoase și ale tuturor ideilor celorlora streine, cari amenință această cultură — pe baza marilor tradiții, în formele timpului nostru”.

* * *

Upton Close a tipărit în franțuzește, în 1936 o carte despre „*primejdia japoneză*”. Într'o recenzie apărută în rev. fr. „Le Mois” — 1 II. — 1 III. 1936 — se rezuma cartea cum urmează.

„Imperialism“ — asupra căruia e necesară o explicație. Motivele lui nu sunt prestigiul, cel puțin din capul locului, ci *necesitățile economice și sociale cele mai fatale*. Acolo trăiesc 77 milioane de ființe omenеști pe un arhipel vulcanic, a cărei suprafață cultivabilă abea dacă este a cincea parte din aceea a Franței. Această populație se mărește cu un milion de oameni pe an; supapă emigrării în Statele Unite și în Australia este de aci încolo închisă; China însăși este suprapopulată. Japonia este, deci, *constrânsă* de a-și desvolta peste măsură industria sa și comerțul, ca să dea de lucru tuturor conaționalilor săi și — în consecință — să caute *debușuri* pentru produsele sale și piețe ca să se aprovizioneze cu mărfuri și materii prime“.

Intr'o revistă din Tokio, Februarie 1936: „*Impărțirea coloniilor*“: „...necesitatea (coloniilor, materiilor prime) se resimte în toate țările; e deosebit de urgentă în așa numitele țări „saturate“, ca Anglia, Franța și Statele Unite, dar dă de lucru și statelor de tipul statelor ascendente, ca Japonia, Germania și Italia. Ciocnirea între drepturile tradiționale ale națiunilor saturate și revendicările națiunilor cari cresc, a fost unul din motivele principale ale războiului mondial și e de prezent elementul neliniștii în lume“.

CRONICA.

Credite C. A. F. A.

Citim în „Suplimentul Zilte“, al revistei „Finanțe și Industrie“, Nr. 73 din 18 Mai 1942, următoarele:

Cum s'au acordat creditele la „C. A. F. A.“

Pe lângă operațiunile de bancă, constând în reescontarea la instituțiile de credit a portofoliului său comercial, cu scopul de a-și creta disponibilul necesar creditelor ce acordă, Casa Autonomă de Finanțare și Amortizare continuă să acorde credite furnizorilor M. A. N.-ului.

În jurul condițiilor în care au fost acordate aceste împrumuturi, s'a întreprins o vastă anchetă, făcută de d-l Ion Ciolac, inspector special.

Ca o primă măsură, d-l Eugen Brăescu dela Casa Autonomă de Finanțare și Amortizare a fost pus în disponibilitate

* * *

Fără alt comentariu, atragem atențiunea asupra acestei știri celor cari susțin o etalizare a comerțului de bancă.

Veniturile Industriei de Petrol. Actualmente se întreprinde o vastă cercetare a veniturilor industriei de petrol, în comparație cu cheltuielile.

Întreprinderile petrolifere au demonstrat că, prin actualul regim de prețuri, explorarea, exploatarea și prelucrarea țițeiului au devenit cu totul nerentabile, amenințând chiar existența lor.

Dovada rezultă din comparația între evoluția veniturilor obținute, față de evoluția prețului de cost.

Variația venitului real al industriei de petrol, rezultat din valorificarea produselor sale, se cercetează prin comparația prețului mediu realizat la vânzarea produselor obținute din prelucrarea unui vagon mediu de țiței.

Acest preț mediu a fost calculat la prețurile plafon, pentru cotele de produse exportate, iar pentru cotele livrate consumului intern, la prețurile maximele în vigoare.

*

Distribuirea de opinci prin „O. R. A. P.“ *Oficiul de Aprovizionare și distribuire a produselor de pielărie (O. R. A. P.)* a distribuit prin Institutul Național al Cooperăției la începutul acestui an, 15.126 perechi opinci.

*

Către un nou regim de prețuri. Am arătat la timp că la Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării s'a depus un memoriu al Camerii de Comerț și Industrie, prin care se cere stabilirea unui nou regim de prețuri, care să țină seama de situația reală a pieții.

Precizăm că memoriul a înfățișat și punctul de vedere al *Oficiului Comercianților de confecțiuni din România*, prezidat de d-l Dr. Ion Seracin.

La Subsecretariatul de Stat al Aprovizionării memoriul a fost apreciat ca reprezentând un punct de vedere interesant și el se află actualmente în studiu.

Se crede că în cele din urmă se va ajunge la o soluție care menținând regimul de control al prețurilor, să nu îngreuneze excesiv activitatea normală a comerțului și industriei.

TABELE

pentru calcularea impozitului pe salariile și pensiile funcționarilor publici și particulari și ale muncitorilor.

Lei 125.—

In depozit la:

Librăria „DACIA TRAIANĂ“, S.A.

Sibiu, Piața Unirii Nr. 7, str. Regina Maria Nr. 20, str. Regele Mihai I. Nr. 15

„TÂNTĂRIANA“

CASĂ DE PĂSTRARE ȘI CREDIT POPULAR, SOC. ANONIMĂ ÎN ȚÂNTĂRI, JUD. BRAȘOV.

CONVOCARE.

Acționarii Cassei de păstrare și credit popular „TÂNTĂRIANA”, societate pe acții în Țântari, județul Brașov sunt prin aceasta invitați la

a XX-a adunare generală ordinară,care se va ține *Duminecă, în 7 Iunie 1942, ora 3 p. m.*, în localul școlii primare din loc cu următoarea**ORDINE DE ZI:**

și anume:

1. Deschiderea și constituirea Adunării Generale
2. Raportul Consiliului de administrație și al Comitetului de censored asupra gestiunii anului 1941.
3. Descărcarea Consiliului de administrație și al Comitetului de censored pentru gestiunea anului 1941.
4. Alegerea a 3 membri în Consiliul de administrație în locul D-lor: 1. Pr. Ilariu Gonțea; 2. Not. Pompiliu Taus și 3. Inv. Ioan N. Grămadă, precum și alegerea a 2 membri ordinari în Comitetul de censored în locul D-lor: 1. Neculae N. M. Grămadă și 2. Gheorghe Sim. Popa — toți ieșiți la sorți.
5. Eventuale propuneri anunțate președintelui Consiliului de administrație cu cel puțin 24 ore mai înainte de deschiderea Adunării Generale.

Observare: Dacă la această întrunire nu vor răspunde numărul statutar de membrii, ținerea acestei Adunări Generale se amână în puterea Art 210 din Codul comercial Carol al II-lea pe *Dumineca următoare în 14 Iunie 1942, la aceeași oră și în același loc, fără altă convocare, când se va decide asupra obiectelor amintite în această convocare, oricare ar fi numărul celor prezenți.*

Țântari, la 17 Mai 1942.

Consiliul de administrație.

Activ		Bilanț încheiat cu 31 Decembrie 1941		Pasiv	
		Lei	b.	Lei	b.
1. Cassa:				1. Capital	1.175.000—
a) Numerar efectiv	179.906—			2. Fonduri de rezervă:	
2. Portofoliu de scont:				a) Rezerva legală-statutară	527.685—
Plătibil în țară:				3. Fonduri de amortisment	107.569—
a) La portofoliu	316.245—			4. Depuneri spre fructificare:	
3. Debitori:				Din țară:	
a) Din țară	22.046—			a) Depuneri noi, nominative dar plătibile la	
4. Creanțe în conversiune conform legii din 7 Aprilie 1934 — cota redusă:				purtător	182.485—
a) În portofoliu	1.810.320—			b) Depuneri vechi	46.761—
5. Imobile	218.454—			5. Creditori:	
6. Mobilier	6.001—			Din țară:	
7. Conturi diverse debitoare	15.757—			a) Creditori nereduși — noui	512.287—
8. Pierdere	27.144—			6. Dividende neridicate	12.688—
				7. Conturi diverse creditoare	17.346—
				8. Conturi transitorii creditoare	14.052—
		2.595.873—			2.595.873—

Debit		Contul Profit și Pierdere		Credit	
		Lei	b.	Lei	b.
1. Cheltuieli de administrație:				1. Dobânzi incasate:	
a) Salarii, indemnizații și jetoane de prezență	40.300—			a) Dela portofoliul de scont	41.635—
b) Diverse	34.434—			2. Venitul imobilelor	5.071—
				3. Comisioane incasate	880—
				4. Pierdere	27.144—
					74.734—
		74.734—			74.734—

Țântari, la 31 Decembrie 1941.

Președinte: ss. Pr. Ilariu Gonțea

Contabil autorizat: ss. N. Bărbat

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Președinte: ss. Pr. Ilariu Gonțea
ss. Ștefan Gramass. Pompiliu Taus
ss. Gheorghe Bretinss. Iosif Scorțea
ss. Ștefan Clolanss. Neculae Bărbat
ss. Alexe Morar

Verificat și găsit în conformitate cu Legea Bancară, Codul de comerț și Registrele Institutului.

Țântari, la 17 Mai 1942.

COMITETUL DE CENSORI:

Președ.: ss. Neculae Tîlă Grămadă ss. Gheorghe Cămpian ss. Gheorghe Beletu ss. Ioan D. Comănelea ss. Gheorghe S. Popa